

Pia Kjærsgaards grundlovstale

Taler

Pia Kjærsgaard
Formand for Dansk Folkeparti

Dato

5. juni 2007

Sted

Lykkesholm Slot, Fyn

Så er vi her igen! Hvor er det dejligt at se, at så mange er mødt op! For femte gang danner dette skønne slot, denne skønne gård, den perfekte ramme om Dansk Folkepartis grundlovsfest. Grundloven handler om traditioner og historie, og kan man forestille sig noget bedre sted end dette, hvor den store danske digter, H.C. Andersen boede en tid, mens hans skrev romanerne, O.T, og ”Kun en spillemand”?

H. C. Andersen levede og skrev i Grundlovens dage. Mens urolighederne bølgede frem og tilbage i Europa. Danmark fik i dette århundrede også sin andel af ulykkerne. I 1807 – det var under Napoleons-krigene - blev København sønderbombet af englænderne, og i 1813 gik den danske stat bankerot, hvorefter Danmark blot et år efter måtte afstå Norge til Sverige. Enevældens dage var talte. Tanken om demokrati spirede og begyndte at sætte frø i danskernes bevidsthed. Den 5. juni 1849 – Grundlovens Dag - var en skelsættende dag i danmarkshistorien. Her var ingen revolution og blodsudgydelse. Her var ingen rasende pøbel, der drog hærgende gennem gaderne. Her var den nyudnævnte konge og hans folk – Frederik den syvende – I folkemunde også kaldet ”Frederik Folkekær”

Grundloven handler ikke om store uopnåelige idealer. Den handler om den jordbundne danske virkelighed. Den 158-årige fødselar er i al sin smukke enkelhed en solid ramme for det danske demokrati. De ganske få – og små justeringer – gennem tiden – viser, at vore forfædre ikke spildte deres tid på

unødige ord. De vidste, at Grundloven skulle udgøre en solid grundpille for det danske folkestyre. Derfor forfattede de den på et smukt og klart dansk, så den kunne forstås af høj og lav. Det var danskernes lov – ikke nogen andres.

Men i EU, dér er man sandelig ikke bange for store og mange ord. Nej, man skriver helst love og direktiver og forordninger på et snirklet og kringlet sprog, så ingen almindelige mennesker kan forstå dem. Har nogen glemt den mursten på flere hundrede sider, der skulle udgøre en forfatning for EU? Jeg har ikke. Jeg husker, hvordan de tunge bøger blev kørt ind på Christiansborg i lastbiler og derefter fragtet ud til partierne på sækkevogne. Indholdet var kompliceret. Men alligevel klart nok til, at vi med det samme forstod, at den danske indflydelse ville blive barberet ned. Fra næsten ingen til ingenting overhovedet! Nye flertalsafgørelser, fælles udenrigspolitik, en ”præsident” for Europa, EU som ”juridisk person”. Hertil kom fælles flag og nationalhymne. Men forfatningen faldt med et brag i sommeren 2005. Holland og Frankrig sagde nej, og danskerne nåede slet ikke at stemme. Unionstilhængernes planer lå ynkelige og vingskudte på jorden. Tilsyneladende...

For freden varede kun en tid. Tilhængerne skulle lige sunde sig oven på den folkelige knockout. I dag taler de forfatning igen, Angela Merkel, Nicolas Sarkozy, og Anders Fogh Rasmussen. Men de har fundet ud af, at alt det dér hurlumhej med nationalhymne og fælles flag måske alligevel var for meget af det gode. Det kunne folk vist ikke rigtig lide. I stedet håber de at få en lille ”sød” og uskyldig forfatning igennem – bare sådan i al ubemærkethed – og den skal slet ikke hedde ”Traktat”, som er tilhængernes ord, men bare ”minitraktat”. Vi ved endnu ikke, hvad forhandlingerne munder ud i, men det står klart, at alle de udemokratiske ting bliver bevaret. Stemmevægtene skal fortsat ændres, så Danmarks indflydelse reduceres til ingenting. Tilhængerne afviser nemlig, at genforhandle de centrale dele i den gamle, forkastede forfatning. Men nej, det hele betyder ikke noget, siger de. For til gengæld vil de fremme noget, der hedder ”Subsidiaritetsprincippet”. Alene ordet. Man brækker nærmest tungen på det. Men de påstår, at det handler om ”nærhed”. Om at beslutningerne har det bedst

i de nationale parlamenter.

Jamen, undskyld, hvad er det så lige, vi skal have en forfatning til? Hvorfor alle de møder? Virkeligheden er jo, at nærhedsprincippet er det rene vrøvl. I Danmark ved vi, at talen om ”nærhed” er hul. At det er det rene spil for galleriet. Hvor var ”nærheden”, da EU-retten kendte den danske bopælspligt på landet ulovlig og dermed underkendte en beslutning, truffet af Folketinget. Formålet med bopælspligten var jo at beskytte den århundredgamle danske kultur på landet. Nu ligger landet åbent for opkøb og spekulationer. Hvor var ”nærheden”, da EU kort tid efter dikterede, at de danske skatteregler for pensionsopsparinger var i strid med EU-ret? Vores velfærd er blandt andet afhængig af, at der svares skat i det land, hvor fradraget er opnået. Efter EU hærgen stod skatteministeriet med et gabende hul i statskassen på flere milliarder. Penge, der skal bruges til kommende generationers velfærd. Eller hvor er ”nærheden”, når store dele af Folketingets beslutninger i virkeligheden er danske ratificeringer af EU-direktiver? Jeg har svært ved at se det.

Lad være med at luske sådan rundt på gangene, hr. statsminister. Fortæl nu den danske befolkning, hvad I går og sysler med på de mange møder. Tro ikke, at Dansk Folkeparti accepterer nogen form for forfatning, hverken ”light”, ”mini”, eller hvad I nu kalder det, uden at danskerne får lejlighed til at tage stilling ved en folkeafstemning. En Union er ikke kun en trussel mod dansk selvstændighed og indflydelse. Den er også en trussel mod vores velfærdssamfund. Og velfærden og trygheden er uløseligt forbundet med det danske demokrati – den danske måde at gøre tingene på.

Og velfærd tales der meget om i denne tid. Det ligger Dansk Folkeparti meget på sinde. I øjeblikket forhandles der om den kommende kvalitetsreform i den offentlige sektor. Spørgsmålet er i korte træk, hvordan vi sikrer og forbedrer det

danske velfærdssamfund. Der er mange svar. Mange forskellige tal. Og en overvældende mængde af tekniske begreber. Men velfærd er i virkeligheden slet ikke noget abstrakt. Det er noget meget virkeligt. Det handler om mennesker.

Kristian Thulesen Dahl og jeg har den seneste tid været rundt i hele landet i forbindelse med vores turnémøder. I den forbindelse har vi besøgt en lang række institutioner – fra børnehaver til plejehjem. Vi er ikke kommet med svarene. Vi har i stedet valgt at lytte til ansatte, ældre, patienter og beboere. Vi har fået sat ansigter på det danske velfærdssamfund anno 2007. Og jeg må sige, at det hver gang har været fantastisk at opleve det personlige engagement, personalet lægger for dagen – og den glæde, de spreder i deres institutioner. Hver gang er vi blevet utroligt glade for, at der findes så mange engagerede mennesker. Med deres store og personlige indsats til en beskeden løn udgør de velfærdssamfundets ”første led” – nemlig de mennesker, vi kommer i kontakt med rundt omkring på plejehjem, sygehuse og børnehaver. Det er dem, der får det til at løbe rundt. Det er dem, der hjælper vore børn og gamle. Ikke papirtigre bag et skrivebord – som ofte får en løn, der er dobbelt så høj for at sidde ved en computer.

Hver gang har jeg spurgt mig selv: Kan vi virkelig være bekendt at byde hårdtarbejdende social- og sundhedsassistenter ca. 18.000 kroner om måneden for et fysisk nedslidende job – og ca. 10.000 kr. mere for en leder efter ti års ansættelse? Ikke at de på nogen måde beklagede sig. Nej, langt de fleste af dem, vi har talt med, er utroligt glade for deres arbejde. De synes faktisk, det er berigende at arbejde med mennesker. De klager ikke. Men de er kede af, at de alt for ofte ikke har tid nok til det enkelte udviklingshæmmede barn, den enkelte ældre eller den enkelte patient. De er kede af, at det er så vanskeligt at tiltrække ny arbejdskraft til deres branche. Både fordi lønnen er lav, men også på grund af de mange triste historier i medierne om omsorgssvigt.

Jeg kan godt forstå dem, og vi bør være dem taknemmelig for den indsats, de yder. Men mennesket lever ikke af tak alene. Dansk Folkeparti vil i forbindelse med den kommende kvalitetsreform – og under forhandlingerne om den kommende finanslov stå fast på, at social- og sundhedsassistenter skal have en anstændig løn – og med anstændig løn mener vi HØJERE løn... Det hårdtarbejdende personale har viljen og engagementet – men jeg kan godt forstå, hvis tålmodigheden ikke rækker evigt.

For Dansk Folkeparti er velfærd en helhed. For Dansk Folkeparti er en bevarelse af velfærdssamfund forudsætningen for, at vi som samfund kan bevare sammenhængskraften og fællesskabet – og dermed i sidste ende også demokratiet. Mange af jer har sikkert bemærket Dansk Folkepartis kampagne på togstationer og busser. ”Ægte velfærd – stram udlændingepolitik”. Ja, så enkelt kan det faktisk siges. Det sidste er forudsætning for det første. Den stramme udlændingepolitik har sparet samfundet for milliarder af kroner. Dansk Folkeparti er helhedsorienteret. Derfor er det helt logisk at kæde indvandring og velfærd sammen. Velfærdscommissionen beregnede i foråret 2005, at udlændinges manglende tilknytning til arbejdsmarkedet hvert år koster det danske samfund mere end 30 milliarder kroner årligt. Tænk en gang, hvad alle de mange penge kunne bruges til...

Beregningerne er et bevis på, at en fortsat stram udlændingepolitik er alfa og omega for fremtidens velfærd. Jeg fatter ikke, at nogen kan mene noget andet. Hvis velfærden skal bevares og udbygges, kræver det to ting: For det første en fortsættelse af den stramme, men retfærdige, udlændingepolitik. For det andet en LANGT bedre integration. Ja, jeg vil kalde det ÆGTE integration . Og her mener jeg ikke - som så mange andre – at en periodevis tilknytning til arbejdsmarkedet er nok. Nej, indvandrerne skal i langt højere grad tilpasse sig de danske normer. Kun på den måde kan man tale om ligeværdige borgere. Kun på den måde, vil de kunne gøre sig fortjent til den ”respekt”, mange af dem taler så meget om.

Men hvad er ægte integration? Er det separate bederum i skoler og på arbejdspladser. Er det accept af saudi-arabisk finansierede stormoskeer i det danske bybillede? Er det respekt for en middelalderlig behandling af kvinder, der ifølge Koranen kun er halvt så meget værd som mænd? Er det forståelse for, at ni-årige muslimske piger bliver tvunget til at bære tørklæde, når de går i skole? Nej! Det har intet med integration at gøre. Det er opskriften på et egentligt muslimsk parallelsamfund. Et samfund i samfundet med egne normer og love. Et samfund, der åbenlyst undsiger det danske demokrati og den danske Grundlov. Et samfund, der forkaster vestlige ideer om tolerance, frihed og ligestilling.

Men islamismen er en snedig og listig ideologi. Iklædt religionens harmløse kappe forsøger den at snige sig ind over alt, hvor naive danskere i tolerancens navn eller på grund af konfliktangst ikke tør sige fra. For nogle år siden måtte Det Radikale Venstre kæmpe en kamp med fundamentalistiske kandidater, som ikke ville tage afstand fra islamisk sharia-lov med dens krav om barbariske afstraffelse for latterlige og bagatelagte forseelser, der efter dansk lov end ikke er strafbare – eksempelvis stening for utroskab – noget, der i et civiliseret samfund ikke er et offentligt, men et privat, anliggende.

Nu er turen kommet til det socialistiske Enhedslisten, som opstiller en fundamentalistisk, muslimsk folketingskandidat. I begyndelse tænkte jeg, at det måtte være løgn. Hvordan i alverden kan et parti med rødder i en progressiv, historisk ideologi dog få sig selv til at invitere middelalderen ind i det danske Folketing – med dets århundredgamle traditioner for demokrati og frisind?

Ideen om paradys på jord deler denne kvindelige kandidat med personligheder som Lenin, Hitler og Stalin. Men såmænd også med Frank Aaen, Line Barfoed, Jørgen Arbo-Bæhr og Per Clausen. Men i modsætning til de tre første personligheder går Enhedslisten ikke som deres socialistiske forfædre ind for dødsstraf – så det var folketingskandidaten nødt til at moderere.

Så hun udtalte, at man ikke kunne have dødsstraf i et ”demokrati”. En meget ULDEN og tvetydig udtalelse, eftersom Asmaa Abdol Hamid jo slet ikke ØNSKER demokrati. Men for Enhedslisten var det tilstrækkeligt. Med åbne arme bød de hende velkommen i deres socialistiske fællesskab. Under parolen tolerance og mangfoldighed – mangfoldighed...

Lad os kaste et blik på hovedparten af de muslimske lande. Trives mangfoldigheden dér? Er det udtryk for mangfoldighed, når kristne gæster i Saudi-Arabien kan blive anholdt og straffet, fordi de er i besiddelse af en bibel? Er det udtryk for tolerance, når kristne forfølges i Egypten og Palæstina – bare fordi de er kristne? Eller er det udtryk for tolerance og mangfoldighed, når frafaldne muslimer trues på livet, fordi de efter svære overvejelser har valgt at forlade islam? Eller når muslimske bøller afbrænder flag og ambassader på grund af nogle avisarikaturer, de ikke en gang havde set, men kun hørt om, sådan som vi oplevede det under Muhammed-krisen? Jeg har meget, meget svært ved at få øje på tolerancen og mangfoldigheden. Og jeg har mere end svært ved at indse, hvordan disse værdier kan tilpasses det danske samfund og danske normer. Eller hvordan de kan være fremmede for ægte integration.

Ægte integration vil blandt andet sige, at kvinder ikke bærer tørklæde. Tørklædet er om noget symbolet på undertrykkelse, og selv i de tilfælde, hvor kvinderne hævder, at tørklædet er selvvalgt, er der foruden en hån overfor de kvinder, der ikke selv kan vælge, stadig tale om en åben provokation – et ønske

om at afgrænse sig og adskille sig fra det omgivende samfund. Et signal om, at det danske samfund er urent. Ja, faktisk et udtryk for foragt over for danskerne.

Ægte integration vil sige, at en dagplejemor, en pædagog, en skolelærer eller social- og sundhedsassistent selvfølgelig ikke optræder indhyllet som et spøgelse. Alene det at vi kan have en sådan diskussion er ubegribeligt. Tørklædet er og bliver et politisk symbol i og med at islam som lovreligion ikke adskiller politik og religion. ”Jamen, vi har da religionsfrihed i Danmark”, hører jeg straks nogle råbe. Ja, vi har religionsfrihed, men vi har ikke religionslighed - og demokratiet giver i øvrigt heller ikke frihed til at undertrykke et helt køn.

Men det standser ikke ved tørklæderne. For nyligt foreslog en konvertit, en dansk imam, Abdul Wahid Petersen, at flerkoneri skulle være tilladt. Ikke alene ville et sådant tiltag være et frontalangreb mod ægteskabet som institution. Det ville være et farvel til civilisationen, som vi kender den – og et goddag til det rene barbari. Flerkoneri er udtryk for den værste menneskeforagt, der findes – intet mindre.

Ægte integration afhænger af ikke kun af, at vi får indvandrerne ud på arbejdsmarkedet. Det forudsætter, at de på længere sigt bliver danskere gennem tilegnelse af danske normer og respekt for det danske demokrati og det danske menneskesyn. Men den udvikling fremmes ikke af, at et socialistisk parti omfavner middelalderen – eller at en radikal politiker offentligt optræder indhyllet i et designer-tørklæde fra Nørgaard På Strøget. Tværtimod: Disse politikere modarbejder integrationen, samtidig med at de velsigner fremkomsten af et muslimsk parallelsamfund i Danmark. Dansk Folkeparti foreslog for nyligt et forbud mod tørklæder i folkeskolen og uddannelsesinstitutioner.

Men forslaget stødte på modstand i Folketinget. Nogle mente ligefrem, at forslaget ville være i strid med Grundloven. Men hvordan kan et forbud mod undertrykkelse være i strid med den Grundlov, der har sikret det danske demokrati? Hvordan kan forslaget være i strid med dansk tankegang? Det Radikale Venstre misbruger demokratiet, når det med Grundloven i hånden forsvarer undertrykkelse af kvinder og udbredelsen af muslimsk sharia-lov. Og Socialdemokratiets påståede accept af den stramme udlændingepolitik er det rene hykleri, når partiet i praksis ikke vil gøre noget som helst for at fremme integrationen.

Ærlig talt, Helle Thorning-Schmidt, hvordan skal en ni-årig muslimsk pige, der er blevet tvunget til at bære hovedtørklæde, kunne betjene sig af den ”telefonrådgivning”, som Socialdemokratiet vil indføre for undertrykte muslimske piger? Er det ikke LIDT for naivt?

Når det gælder integrationen, kender Dansk Folkeparti ikke til noget ”både og”. Vi kender kun til ”enten-eller”. Enten tilegner herboende muslimer sig de danske normer og anerkender det danske demokrati, herunder de grundlæggende værdier, det hviler på. Eller også bør de overveje, om de virkelig er havnet på rette hylde i Danmark! For Dansk Folkeparti er demokrati, velfærd, sammenhængskraft, stram udlændingepolitik og ægte integration hinandens forudsætninger. Fjerner man bare et af disse begreber, går den demokratiske kabale ikke op. Hvis ikke vi vover at forsvare de demokratiske ideer i vores 158 år gamle Grundlov, er den ikke det papir værd, den er skrevet på. Hvis ikke vi bevarer, udbygger og fremtidssikrer velfærden og trygheden, lider sammenhængskraften og fællesskabet uoprettelig skade. Hvis ikke vi bevarer den stramme udlændingepolitik og sikrer integrationen, kommer vi til at mangle pengene til at finansiere fremtidens velfærd.

I Dansk Folkeparti går vi fremtiden i møde med oprejst pande. Vi har ikke noget at skamme os over. I mere end fem år har vi medvirket i seks finanslove og et utal af politiske forlig og aftaler. I mere end fem år har vi udgjort det loyale og konstruktive grundlag for VK-regeringen. I mere end fem år har vi medvirket til at genrejse Danmark efter årtiers skævheder og misforhold.

VOK-samarbejdet har i sin nuværende skikkelse været præget af en for dansk politik helt enestående stabilitet. Der har været klarhed omkring politikken. Vælgerne har fået, hvad de blev lovet. Nogle kalder det med foragt i stemmen ”kontraktpolitik” – det er dem, der ikke har magten, men som i de sidste mange år bare har siddet og surmulet på en selvvalgt politisk sidelinje.

Jeg kalder det såmænd bare ansvarlighed og ydmyghed over for de vælgere, der har givet VOK flertal – ud fra en indlysende forventning om, at vi naturligvis kan samarbejde med hinanden. Dansk Folkeparti ønsker, at VOK-samarbejdet skal fortsætte. Fordi det er det bedste for Danmark, og fordi der ikke er andre realistiske muligheder.

Jeg er sikker på, det bliver en rigtig spændende sommer - og en ligeså spændende folketingssamling, når vi igen begynder i oktober. I mellemtiden vil Dansk Folkeparti bruge sommeren til at forberede en lang række nye politisk initiativer. Fælles for disse initiativer er, at de er en naturlig fortsættelse af den fornuftige politik, vi har ført hidtil – og at de vil komme alle danskere til gode.

Vi vil fastholde vores løfte om flere penge til velfærd.

Vi vil fastholde regeringen på den stramme udlændingepolitik.

Vi vil fastholde, at danskerne ved en folkeafstemning skal spørges om selv den mest uskyldigt udseende EU-forfatning.

Vi vil fastholde demokratiet i Danmark – gennem et kompromisløst nej til muslimske fundamentalistiske symboler i det offentlige rum – og gennem øgede krav om tilpasning til det danske samfund.

Jeg ønsker jer alle en rigtig god Grundlovsdag!

Tags

Dansk Folkeparti, Grundlovstale

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/pia-kjaersgaards-grundlovstale-2007>